

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν

Ἔτος δευτέρον;

Ἀθῆναι, 24 Δεκεμβρίου 1843

Ἄριθ. 52 + 140

Ἕρρ Διευθυντή.

Τὰ γουρούνια πού ἦτανε στὰ Πευκία διατάξεις καὶ τὰ ἐκίωσαν, πολὺ κηλὰ, μ' ὅλον ὅτι ἦταν ὄσω καὶ μακρὰ ἀπὸ τὴν συνοικία, τοὺς λωποδύτες δὲ πού λημερίζουν στὸ μέρος οὗτὸ καὶ δὲν μπορεῖ ψυχὴ νὰ περάσῃ πῶς δὲν τοὺς συλλαμβάνεις ;

Νὰ χιές τὸ πρῶτ' συνέλαβαν ἕναν φουκαρὸ καὶ ἀρῶ τὸν χειροτένησαν αὐτοκράτορα ἀπόλυτον τοῦ πῆραν καὶ 100 δραχμαίς, τότε δὲν εἶναι παραξένο νὰ μὲς πῆς τὸ χαρτοπόμισμά του αὐτὸ ὅτι τοῦ πόραξαν τὰ γουρούνια τοῦ Σταθόπουλου. Δὲν εἶναι καθόλου παραξένο ἀλλὰ θερρὸ πῶς τὰ γουρούνια δὲν ἔχουν καὶ χέρια νὰ δαίρνουν τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ Πευκία δὲν εἶναι γουρουνοφυλῆ ἀλλὰ ληστοφυλῆ καὶ αὐτὴ σὲ παρακαλοῦν ὅλα τὰ Πευκία καὶ ἡ πευκίνες μαζί, ἂν μπορῆς νὰ τὴν ξεπαστρέψῃς πρὶν γίνη λιμέρι τοῦ Τάκου καὶ τοῦ Ἀρβανιτζί. Ἄντίο καὶ κούτσας νὰ μὴ τολμήσῃς καὶ περάσῃς κάμμειαν νύχτα ἀπὸ κεῖ, γιατί' ἔχουν ἀπόφασι νὰ σὲ πιάσουν αἰχμαλωτο, γιὰ νὰ σοῦ γυρεύουν γιὰ λίτρα τὸ μονάκριβὸ του παρὰσημο, καὶ τότε νὰ δοῦμε πῶς χωρὶς παρὰσημο θὰ κἀνῃς τὴν φυγούρα σου.

Ἐρρ κύριε

πῶς σὲ λέν, ἄ ναι, δευτέρη μηχανικὴ τοῦ βυπορίου τῆς Ἰρις ἀρῶ εἰς τῆς 15 τοῦ τρέχοντος μῆνα τὰ ἐκάρτες στὴ δευτέρη θέσι καὶ ἔχασες 30 δραχμαίς στὴ πασέτα, γιατί' εὐγενέστατε κύρ Νικολάκη, πού νὰ μὴν ἦσαι τοῦ ἁγίου Νικόλα, ὄχι μόνον δὲν πληρώσῃς τὰ λεπτὰ σὲ κεινούς πού σὲ κέρδισαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐβρίσῃς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι θὰ τοὺς ξυλοφορτώσῃς ;

Δὲν φταίς ὅμως σὺ, γιατί' μπορεῖ νὰ παίξῃς καὶ τὸ σῶ-θρακό σου στὰ χαρτὰ καὶ νὰ ριχθῇς ὅσα κανάνια θέλεις, ἀλλὰ φταίει ἡ ἑταιρία πού ἐπιτρέπει νὰ χαρτοπκίζουν μέσα στὰ βαπέρια ἐναντίον τῶν κανονισμῶν.

Μ' αὐτὰ τὰ χαρτοπαίγνια ξεμυαλιζέστε καὶ θὰ βροντίζετε πάλι κανένα βυπόρι ὄσω σὲ κάμμειαν ξέρα καὶ πῆρατε καὶ τόσους ἀνθρώπους στὸ λαίμῳ σας, σκυλοπνίχτες τοῦ διαόλου. Μπαίνει νὰ ταξιδεψῇ κανεὶς καὶ τὸν γδύνεται σὰν λωποδύτες τῶν Πευκιάδων. Ὅριστε ἑταιρία, ὄριστε βυπόρια, συφροποιητικὰ καράβια, ὄριστε χάλια καὶ καταντικαίς, μασκραλίγια καὶ καμώματα, ὄριστε τέλος κατάστασις πραγμάτων κλεψῶν καὶ συφροποιήσεων.

Ἀπὸ τὴν Γένοῦδα.

Γράψιμε συνδρομητῆ, βρε Παληάνθρωπε καὶ γράψε μου πόσα κάνει νὰ σὲ πληρώσω, γιατί' τέτοιος μ' ἐγκούφης πού εἶσαι καὶ κατὰ τὰ μυαλὰ πού ἔχεις δὲν γράφεις ἀπάνω τόσο κάνει ἡ συνδρομή.

Σημ. Παληανθ. Ὅριστε ρωμηνός, πού μὲ τῆς βρισῆς γυρεύει νὰ γίνη μὲ τὸ ζόρι συνδρομητής. Τί τοῦ πληρώνεις ; Χωρὶς ἄλλο θὰ ἦναι κανένα στρεψοβιδόνιος.

Παληάνθρωπε.

Προχτὲς περνοῦσα ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Κρόνου πού πάει στὴ πλατεῖα τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἐκεῖ κοντὰ στὸ φαρμακεῖο τοῦ Καντζίκη εἶναι ἕνα σπίτι μ' ἕνα μεγάλο μπαλκόνι, ὅπου κάθονται τρεῖς ματμαζέλες, καὶ μοῦ ἀδιάζου, μωρὲ μάτια μου ἕνα μαστέλο νερὸ βραστὸ κατακέφαλα ὅπου ἐγέμισε ὁ δρόμος ἀπὸ ἀτμούς, πού ἐνόμιζε τινὰς πῶς ἔσπασε κανένα καζάνι τοῦ βαποριοῦ, μπορεῖς νὰ φανταστῇς τὴν τρομάρα μου καὶ τὴν φούρα, ὅσο μᾶλλον μοῦ τόκαναν ἐξέπιτηδες γιὰ νὰ γουστάρουν. Τί πράγματα εἶναι αὐτὰ ἀκούς ἐκεῖ νὰ περαιοῖν τὸν κόσμον μὲ βραστὸ νερὸ ; Δόστες λοιπὸν ἕνα λούρητο καὶ πὲς καὶ τοῦ κόσμου νὰ προσέχῃ ὅταν περαιοῖ ἀπὸ κεῖ.

Σημ. Παληανθροπου. Ἄ κυράδες, αὐτὰ δὲν εἶναι χωρατὰ νὰ περιχάτε τοὺς ἀνθρώπους καὶ μάλιστα μὲ βραστὸ νερὸ, ἐκτὸς ἂν τὸ κάνετε γιὰ νὰ μὴ κρουολογήσουν. Ἐξω συχαμένες, παληογυναίκες, ἀδιάντροπες. Ὅριστε καὶ ἄλλα μούτρα γιὰ σιδέρωμα. Τί νὰ σὰς κάνω πού ἔπρεπε νὰ σὰς πετάξῃ αὐτὸς ὁ βλάκας κάμμειαν κατὰμῆνυσι, νὰ μαθετε γνῶσι. Φτοῦ σας.

Παληάνθρωπε

Ἐπειδὴ ἐγέμισε τὸ σπίτι νερὸ καὶ κόντεψα νὰ πνιγῶ πῆρα στὸν Περαιὰ καὶ ἀγόρασα μιὰ τρούμπα νὰ τὸ ξετρομπάρω. Φτάνω στὸν σιδηρόδρομον καὶ εἶναι ἀρπάχτορας μοῦ λέει :

- Πού πὰς κουμπάρε, θὰ πληρώσῃς 3 καὶ 75 λεπτὰ φόρο.
- Τί λὲς, ἀδερφέ. τοῦ λέω, ἂμ ὅλη ἡ τρούμπα κάνει 7 δραχ. Δόσε μου σὺ τρεῖς δραχμαίς ρέστα καὶ πάρτην.
- Τίποτα θὰ πληρώσῃς, τέλος πάντων πληρώσα σὰν κερταῖς καὶ ἐφυγξ. Καθὼς πᾶμε αὐτοὶ οἱ ἐρπάχτορες θὰ μὰς

κάνουν να περπατούμε γυμνοί γιατί θα καταστήσουν να μας γυρεύουν φόρο και για τα ρούχα που φορούμε. Μίλα αουτουόου του Τρικούτη και πές του, δεν έχει άλλη δουλειά να κάνει παρά μες έπινης πτούς φόρους ;

Σημ. Παληανθ. Τώρα πάτησες στη πέτα, όχι στους φόρους θά μες πνίξη, αλλά και ανάποδα θά μες κρεμάση και θά μες βράση ζωντανούς να πηγή το ζουμί μας. Τετέλεσται.

Κύρ Δρόση Μαλλνδρένε.

Τά έχεις τά μυαλά σου ή παλάθωσες ; Σ' ένα μήνα άλλαζες οκτώ όπλητες, και όλωνν έκολώθωσες τούς μιστούς.

Αυτός δεν είναι τρόπος άφεντικού, αυτός είναι τρόπος γαιδουριού, έτσι μου γράφουν να σου γράψω. Σ'υ καθώς πές, θά καταστήσης να μη σε πλησιάζη κανένας δούλος, έπειτα σής τέσσερα από τά μεσάνυχτα βάζουν ποτέ και σπογγαίζουν. Ντραπού λίγο, άνθρωπέθε λίγο, να μ' αμταίς σου και μ' αμταίς σου τής ιδιοτροπίας κατάνησες να σε περάσουν και οι υπηρέτες τών δούλων σου σής έφημερίδες και έφρες και μένα σε θεσι να σου γράψω χωρίς να θέλω αυτά που σου γράφω και τά όποια είναι άτομικα, αλλά τί να κάνω που και οι όχτώ δούλοι σου με πολιορκήσαν και κόντεψαν να με πνίξουν. Άνθρωπέθε λοιπόν λίγο, άνθρωπέθε και γίνε άνθρωπος και όχι άγριάνθρωπος.

Πρό Κώστα,

να πάρε αυτόν τον καρπό και τή ζάχαρι και πήγαινε τα στο καφεγείο του Μακρυγιάννη που είναι μέσα στο ύπουργείο τών Έσωτερικών, και αν δεν ήναι και κρύφεται σένα μέρος και όταν σε λίγο θά περάση από δω τότε του λέμε που τάβανες. Άκοψς ; Κύτταξε καλά να μη σε δούν που θά τά βάνης.

Πέρνει τον καρπό και τή ζάχαρι ο υπηρέτης και πάει και δεν βρίσκει εκεί τον κύρ Μακρυγιάννη τά κρύβει λοιπόν στα κέρβουνα και πιάνει και γράφει τήν εξής σημείωσι και τήν άφίνει άπάνω στο τραπέζι.

Κύριε Μακρυγιάννη.

Τόν καρπό και τή ζάχαρι τά έφερα και τά έχω κρυμμένα μέσα στα κέρβουνα.

Και σηκώνεται και φεύγει.

Νά κερλί ρωμιέικο, να άνθρωπος για να κάνει τής δουλειάς του μυστικά.

(18) ΕΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΣΗΤΟ ΠΙΑΝΟ

Ητος

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

Η γυνάικες πάλι, όταν ήναι έρωτοχτυπημένες είναι όλο τσαναμπετιά.

Δεν έχουν νού στο κεράλι τους να κυττάζουν τής δουλειάς του σπιτιού τους.

Άφίνουν τά σκουπίδια να τά σπρώχνουν οι άνθρωποι με τά ποδάρια τους για να μπαίνουν μέσα.

Μυαλό δεν έχουν να φορέσουν ούτε ένα γιακαδάκι καθαρό, αλλά άφίνουν και τής τρώει ή λέρα και κατατουν μιιά συχασά.

Όταν πιάνουν τήν σατσάρα να χτενιστούν, τραθούν ένα δυό γρατσουνιάς μπροστά στα μαλλιά τους, μισοφτείνουν τήν χωρίστρα τους, και ο νους των στο παράθυρο.

Άπό τήν άρχιριμάδα τους ποτέ δεν θυμούνται να κουμπόσουν τούς σάκικους τους, τούς όποιους άφίνουν άπλυτους ένα αιώνα.

Όρεξι να φαν δεν έχουν, όλο γκρινιάζουν, είναι όλο μουρ-

Νά τόν χάρησαι Ριζόπουλε και να τούς χιλιάξες τέτοιους υπηρέτες.

Οί σπουδαστή

του Πολυτεχνείου ήτοι οι μαθηταί του Λέντζα έχλασαν τον κόσμο για τον καθηγητή τους πώς ήταν ψίμακα όσα γράφικαν για αυτόν, πώς δηλ. δεν πάει σαχτικά.

Πολύ καλά, ψίμακα θέλετε να ήναι ως ήναι ψίμακα, όσο για τήν όνομα που τάγραφε δεν κάνει να τή πούμε, γιατί δεν είναι και τόσο καλό να αποβληθή για μιιά άνοησία του και να καταστραφή για μιιά κουτζίμα του. Έτσι δεν είναι ; Ο Λέντζας δεν θύμασε και θυμόντες εις ; Πολύ παραξενοί εισαστε και φουργιόζοι. Τώρα θά τή κάνουμε και ζήτημα κι αυτό, σάματι σε σκότωσαν τον πατέρα.

Ένας με βράζει

και μου λέει πώς εκείνα τά ξύλα που έχουν και μετρούν τά κρασά τά παραδέχονται οι ταβερνιάρει ; Άμ μπούφε, άφου τά παραδέχονται τότε γιατί έμένα μου κάνουν παραπόνα ; Έπειτα γιατί ού που γράφει αυτά φουρκίζσαι ;

Θά πη πώς εισαι κένενας ; καλάθερωγοδέτης από κεινούς τούς παστρικάους τής άραπέως και ξεαχίσεως. Φαίνεται πώς θά σου κάψαν τήν γούνα οι καταατηματάρχιδες και δεν θά μπερής να τούς γδάρη. Έτσι είναι αυτός ό κόσμος.

Πάν κι' αυτό

τούς φάγουμε κι' αυτούς, τούς επιτρόπους καλέ τής Παναγίας τής Τήνου και τούς βγάχνω μάλιστα και τραγουδι και άπ' αυτό έρίσται ρεμικούς, στίχους που μου τούς έστειλαν με τή τηλεφωνα άπ' τήν Τήνο.

Έφυγες Τόλια έφυγες, κ' έχασα τήν έλπίδα και με αυτήν άπόλεσα προσδορόρον κλειδά ;

Πώς θά ξεχάσω Παναγιά τή θεϊόν του πηκάρι ;

Άρ' όψεται ό Τόλιος μάς που άλλος θά τή πάρη.

Έμεις ως τίμιοι άδερφοί και άγιοι επιτρόποι πάντοτε σύμφωνοι είμαστέ που άπόρουν οι άνθρωποι, και έλεγον πάντοτε δι' ήμας και θύμαζον έμένα.

πώς πάντοτε τά χέρια μου τή είχαν άπλωμένα πότε στ' άσχημ, στο κερι και πότε στα παγκάρια πότε εις τ' αναθήματα και εις τά κατσάρια.

μούρα, όλο φούρα, όλα τής φταίνε και τή βράδυ στριφογυρίζουν στο κρεβάτι τους σα φείδια, όσο από κλάμματα, τά έχουν προχέειρα σαν τής βρίας του δμκρηχού.

Πότε φοβερίζουν πώς θά πάρουν φρυμάκι, πότε πώς θά πείσουν από τή μπελκόνε να σκοτωθούν, πότε πώς θά τρέψουν γυαλι να τή φαν να θερίστουν τ' άντερά τους και πότε πώς θά βγάνουν τά μάτια τους με τή πυροβύνη, όσο από φαγετ, και δέκα μέραις να μείνουν νησισταίξ δεν τής μέλλει, τή πείνα τής χοντρίνει, τήδουκουδίστουχα ιανή ίνα κ' ήγει τή.

Κυτρινίζουν, λιγνένουε, αδυνατίζουν, σακκόνωνται για τή τίποτα, βρίζουν, φοβερίζουν πώς θά φύγουν, πώς θά βάνουν να τής κλέφουν, πώς τέλος πάντων θά γίνονταν καλόγρηκας στη Τήνο, αν δεν πάρουν εκείνον που θέλουν.

Πού τής χάνεις που τής βρίσκεις μέρα νύχτα στο παράθυρο και να σουλατσέρουν μέσα σής κάμαρες συλλογισμένες και να παραλαλούν μενάχες τους.

Όυτε μάνα ουτε πατέρα στυμάρον και αν οι γονεις τους ήναι και λίγο χοντροαναθραμμένοι και τής δαίνονουν μ' ότε βρούν μπροστάτους, τόσο αυτάς άγριεύουν και άποθιρίνονται.

Άν πών ή γάτες και κλέρτουν τή φαγετ ή σπάζουν τά τσουκάλια και πιάτα, και τής πη ή μάνα τους. — Μωρή, που είχες τή νού σου και άφησες τούς γάτους και μες έκαναν ζημιιά ; δεν έχουν άλλο ν' άπκνήσουν ένα και μόνο λόγο ξηρόν. — Δεν ξέρω.

και σου άναδελφε Κάγκά δεν τόξε ή ευχή σου τώρα και ού θά καθέσαι εκτός του παραδείσου.

Και εις έτη πολλά. Θά θυμάστε που σε τάλεγα τότε πώς οι έπίτροποι τής Τηνακίας είναι παστρικάοι έριδες, όσοι στε λοιπόν τήρα, κύριοι που βγήκαμε έλθθινί. Να έπίτροποι τίμιοι, να κλέρτουν τά κλειδιά τής κάμαρας τής έκκλησίας και να φεύγουν. Αί μωρέ που καταστήσαμε Βοήθα Παναγία Τηνακιά, βοήθα τούς κλέρτιδες σου να ζήσουν τώρα τήμα με όσα σουχουν κλέψαι.

Φωτεινή,

πάλι τά ίδια έργιας ; Πάλι άταξίαις και τρελοκαμώματα κάνεις και πάλι παραπόνα έχουν ενάντιον σου. Κρίμα τά κλάμματα που έκανε ή μάνα σου, όταν σε μαλλώσαμε τήν πούτη φορά, και κρίμα που πήγες και ού να πείσης στο πηγάδι. Θά μαλλώσωμε πάλι. Μπα κορίτσι πράγμα ού καταδέχσαι να σε βάζουν σής έφημερίδες ; Έλα μη γολοσκεί και αυτά που σου γράφω δεν μπόρουν να καταλάβουν για ποιο κριτήρι τά λέμε, γιατί στον κόσμο δεν ήουν μόνο σένα Φωτεινή.

Άλληθινά κι' μου θυμηθή να έρθω τά Φωτά να σε χάρητισω και να ήρωιστούμε. Τότσο μόνον τή τρελοκόρτισο.

Κύριε Βουλαχατζή.

Μά καυμένοι ντιπ πλέον απογαϊδουροθήκατε ; Δεν έχετε εις και μιιά στέλα πατριωτισμού άπάνω σας, δεν βρέθηκε ένας σας να κάνει μιιά έρώτηση τι γίνεται με τήν ένικόν ζήτημα τής πατριώτης του Πατριάρχη μας.

Τά ίερά προνόμια που μες χάρεις ο Μωάμεθ όταν μες έκανε δούλους, τήρα μες τά κλοσοπατούν και κανεις δεν βρίσκειται να βγάνη μιιά φωνή άνδραική να πη, αι, που πζτε, δεν έσβυσε άκουμα από τον χάρτα ή Έλλάδα ξεναμπίρ δεν μες ύπαδουλόντες.

Άμ έσύ, κυκλή Λαέ, στη Βουλγαρία έφτασαν και έκαναν διαδηλώσεις για τόν Πατριάρχη, και ού ο έλεύθερος Λαός, όπως καργάζαι πώς εισαι δεν κουνισαι λίγο, δεν βάζεις τειμουδιά, βουθαθήκες, δεν μαζευεσαι να πές μαζωμένος να ρωτήση τήν κυβένηση τι γίνεται τή Πατριαρχείον μας. Άποκτηνώθηκες πλέον, ψόρησες, δεν βρίσκει πλέον στα στήθια σου ούτε ένα καν αισθημα πατριωτισμού.

Έργεται κένενας άνθρωπος ή κήμιμα γνώριμη να κήνη έπίταξι πατρίωνται πρώτες σής σκαλαίς χωρίς να τούς πη κήνει, και φωνάζουν.

Ποιός είναι ; Όποιος κι' αν ήναι δεν είναι κανεις άπάνω, βγήκαν όλοι έξω.

Κάθε ώρα και στιγμή είναι κακοδιάθετος, έχουν πονοκέφαλο, ταις ρωτούν τι έχεις ;

Και άπαντούν ξηρά ξηρά. — Δεν ξέρω.

Και άρχίζουν τά κλάμματα.

Άν τύχη δε και ήναι χρυσογαϊδουροκρίτσα, ω τότε είναι και που είναι ανόητος.

Είναι όλο βαριά γεμάτες.

— Δεν δεχόμεθα επισκέψεις.

— Αυτό τή φορά που μου έγραψε ή modίστρα μου, πήγαινε να τής πη Γιάννη, να τή τρήση στα μουτρά της. Και τή ξυλώνει.

— Τι καρφές είναι αυτός που μου έφρες, πώς μου έφρες τόσο καρφές μέσα, ενφ γνωρίζεις καλώς τή σύστημα μου, ότι θέλω τόν καρφά με όλιγο καρφά. Φέρε μου γάλα, δεν θέλω καρφά. Όχι, δεν θέλω γάλα, ήψεσε μου τσάι. Δεν θέλω τσάι, φέρε μου λίγο άφρύγαλα, άρησε, μη φέρης δεν θέλω τίποτα.

— Ποιός μου άφησε τή παράθυρο άνοικτόν. Είπα μεσα στο δωμάτιό μου δεν θέλω να πετη κανεις, ουτε καμαργιέρα ουτε υπηρέτρια.

— Γιάννη, που είναι ό σείζης, πές του να ζετρίση τά

Τι' αυτό καλά σε περιφορουν, καλά σε φορτόνουν φόρους, καλά σε θεωρουν βοδι. Και σου άξίει Χαμάλη Λαέ, εισαι πράγματι χαμάλης.

Ένας από τή Καλαμάνα

μου γράφει να γράψω να συμμαζευτούν οι φίλοι του και να μη πηγαίνον τά μεσάνυχτα και τού κάνουν βόξετα, και τού χαλούν και τού φέρουν άνω κάτω τά πράγματά του, γιατί αυτός ουτε τρελάθηκε άκόμη σαν κι' αυτούς ουτε τά κέρια τους έχει.

Τώρα είναι σπουδαίο αυτό για να γραφή σε έφημερίδε ; Τι να τούς κήνης. Με τούς παλκούς που έμπλεξα θά παλαβώσω κ' εγώ.

Η Άντωνιά

ή νοσοκόμα που είναι στο νοσοκομείο άφινει τούς άρρώστους από τής ενιά ή ώρα και φεύγει και πάει τόν καρπό του περιλημένου της γιατρού Κ. Μινατζη και άφινει τούς άρρώστους και αν θήλουν λίγο νερό να ψοφούν τής δαίψης, γιατί δεν ξεναγγυρίζει παρά τή πρωί. Αυτά τά λέω να σε άκούσης κύρ διευθυντή που κοιμάσαι μέσα και μη σής κήνης τήν παρατήρησι μ' έλον ότι αυτή από παρατηρήσεις δεν βρίσκει, εισαι κεράλι άραχνίτικο.

Νά κι' άλλος

κοτσάμπκσης, ό κυβερνήτης τής Πάραλος που είναι άραχμμένη σής Δήλαις έττωντας με τή να μην έχη δουλειά, σακκόνει τούς ψαράδες και τούς πετά τά ψάρια γιατί λέει, έχουν λέει κλέρα, έτσι του καταδινει τή κέρη τού ανθρώτου και έτσι κανει, τή άσπετο ειως είναι, πώς ενφ τών φτωχών ψαράδων τά ψάρια έχουν χολέρα τά δικά του που πιάνει με τά παραγάδια δεν έχουν τίποτα.

Βρέ άδερφέ Παμαδέ, άσε τούς ανθρώπους να ζήσουν, άσε τους και μη ζουράλθης και ού σε αυτό τή έφημώνα που βρίσκεισαι. Μά όλοι οι τρελοί στο δικό μου τή κεράλι θά ζεσπούν, ω διάολε. Θαρρείς τινάς όλη Έλλάδα πώς κατοικείται από τρελούς. Άμ με τόν Θεό, τί άλλο να ύποθέση τινάς.

Προσέχεται

όσοι περνάτε με ψούνια και ιδίως με ψάρια στα χέρια από τή καπελλάδικη του. . . . . που είναι κει κοντά στο Κούζη.

Έκει στην μπόρτα ή και στο πεδούρομιο εύρίσκειται ένας κέρβουρος, ένα θηριόσκυλο, τή όποτή χωρίς να σε ρωτήση ή

άλογα και τού άμκζζ να ζήση. Ταχέως, άκούμα δεν έξυε ;

— Μαρία, που εισαι, Μαρία, μιιά ώρα φωνάζω Μαρία, και Μαρία κήμιμα δεν φινεται, Να πής Μαρία (που ήσουν τότε ώρα ; θά σε διώω), να πη ; Μαρία, άκουε Μαρία, να πής τής μαμάς, αν με ζήτησης ότι έβηλθον και δεν είξερω που θά ύπάγω και στο δειπνο να μη με περμμένον θά δειπνώσω εις τής θείας.

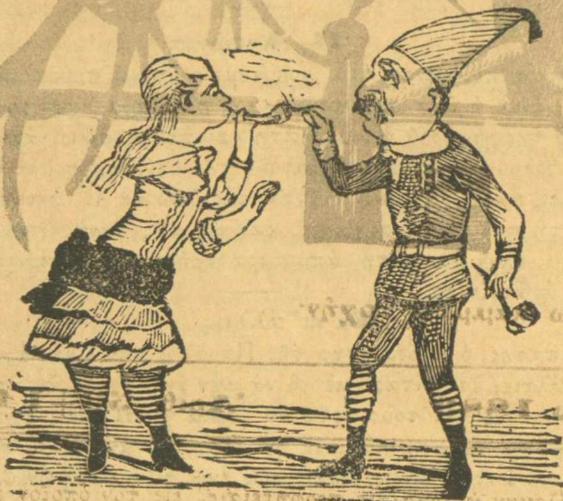
— Γιάννη, πήγαινε γρήγορα να πής στο κυρία Γαβελά να πη τής κυρίας modίστρας μου, ότι τή καπέλο που παρήγαγισαι δεν τή θέλω να ήναι γρενά, τή θέλω σκούρο με πτεινέ τής Βραζιλίας, όχι σάσσο, ως βάνη καλλίτερα ένα μακρύ μαύρο φτερό, όχι δεν θέλω πές του να μη τή κήνη όλως διόλου, κάσος μη πές, περνά εγώ με τήν άλαξά και τού τώ λέγω, όχι πήγαινε, και πές του ότι δεν εύκαρώ, δεν θέλω τέλος πάντων, μη πές πουθενά. Ποιός σου είπε να πές ; Πήγαινε κάτω. Έλα εδώ. Πώς φεύγεις, ποιός σου είπε να φύγης ; Σου είπα εγώ να φύγης ; Πήγαινε τώρα, δεν σε θέλω τίποτα. Στάσου, μη φεύγης, σου είπα. Να ήσαι προσεκτικός άλλοτε. Πήγαινε.

— Κώστα, πές τή ; Μαρία να έρθη. Μαρία πήγαινε εις τή ταχυδρομείον και ρωτήσε εις τή πόστ ρεστάντ αν έχω γράμμα. Αυτά λέν ή έρωτοχτυπημένες μικρής και μεγάλης, φτωχικής και χρυσογαϊδουροκρίτσα και κηθαύριον σες λέω, πώς τελείωσε ή φιλονεικία τής έρωτοχτυπημένης Μουσίτσας με τόν πατέρα της.

να πάρη καν την άδρια σας σας άρπάξει από τα χέρια τα ψούνια και γίνεται άφαντο άφίνοντας σας μ' άνοιχτό το στόμα.

Όσοι τίν έπαθαν ύποπτευονται πως τον έχει έτσι γυμνασμένο το άφεντικό του, και ότι όσα ο σκύλος του άρπάξει τα ξεκοκκαλιάζουν έπειτα μαζί. Να σας πώ, δεν είναι και διόλου παράξενο να έχη ο άφεντικός του συντροφιά με τον σκύλο του να τρών τσάμπα και με τα έξοδα των διαβατών.

Προσέχετε λοιπόν για να μη παραπονιέστε έπειτα, και δεν είναι μόνο αυτό, αλλά θα σας κοροϊδεύουν και η γυναίκες σας, όταν πάτε χωρίς ψούνιο στο σπίτι και μάθουν το μασκαράλιζι που πάθατε.

Να πως ένας μασκαράς περιποιήτσι την μασκαροβουλή

Δύσε, αδερφέ

καινούργε εργοστασιάρχη των καπέλων που είσαι στο Περαία της πέντε δραχμαίς που καθυστεράς έγός σου ήρθε και σου δούλεψε. Τι διόβολο, για πέντε ψυροδραχμαίς φαίνεσαι και συ τόσο τσιγκούνης, εργοστασιάρχης άνθρωπος ;

Α μα το παραξυλώσατε πλέον μερικά άφεντικά. Μου είπε ο εργάτης αυτός να σου πώ, αν δεν τους της δώσης να της φας στο στρώμα (άμην) και χαράμι να σου γίνουν (μάλιστα) και να μη δής χείρι και προκοπή (άμπότε) και μ' αυτές να σε θάψουν (είθε), και σέχει κατασυνέγειαν και σένα και της πέντε σου δραχμαίς και σου τα λέει αυτά για να μη τόν πάρης για κοροίδο. Σωστό και τίποτα άλλο.

Διαβάστε και κρίνετε,

τι θα πη πλαζομάρχα ανθρώπων.

«Κατεπεύγον, και από τον Περαία. Εγώ είχα άραβωνια»

Οι δύο σταγροτίδες της Ελλάς εν όλη τη δόξη των.

στικιά πρό πέντε μηνών την διγατέρα του Τ..... την Χρυσούλα. το λοιπόν ήρθε ένας αδερφός της από την Μπόλα και έρχεται ένα βράδυ που καθόμουνα με την άραβωνιαστικιά μου και την μάνα της, και επειδή εζήλευε πως δεν είχε κι' αυτός γυναίκα, αρχίζει στο ζύλο μάνα και κόρη, θυμώνω κ' εγώ και πέρνω το δαχτυλίδι και ένα ζευγάρι στιβαλικά που της είχα κάμει και φεύγω, δεν έπρεπε δε να ζηλεύση καθόλου γιατί ήτανε άραβωνιαστικιά μου, και έτσι εγίνηκε αίτια και χάλασε το συνοικέσιο, αν και μούλεγε εκείνη, Άδριανέ μου αν δεν με πάρης θα σκοτωθώ. Ταύτα και προς γνώσιν σας και πέρασέ τα στο φύλλο.

Γράφω εγώ ο άραβωνιαστικός της Α. Τυρβακόπουλος βασιλικός ναυτης του Πειραιώς.

Τώρα καταλαβατε τίποτα τι θέλει να πη ο άνθρωπος μ' αυτά και ποιός να ήναι ο σκοπός του ; εγώ να σκάσω, τίποτα δεν καταλαβαίνω, παρά μόνο πως η άραβωνιαστικιά και η μάνα της, και τ' αδέρφια της και ο άραβωνιαστικός πως θέλουν κρέμασμα από τ' αυτιά και από την μύτη. Ω Θεέ, τι έχομε ν' ακούσωμε ακόμα.

Κύρη πάρεδρε

του Μαρουσού και Γεώργι Πιστιμάκε μου γράφουν να σας γραψώ, δεν ντρέπεστε παντρεμένοι άνθρωποι να πηγένετε στις μπουρατίαις και να διαφθείρεστε, αν μάθουν αυτή την κακεήθεια σας ή γυναίκες σας, δεν τόχουν τίποτα κι' αυτές να παραλύσουν. Κρίμα που κάνετε ε'τό χωριό σας τον μεγάλο και έχετε σηκωμένα την μύτη. Αυτά περιμένουν οι συγχωριανοί σας για να πάρουν παράδειγμα, ήθικοποιήσις; Δεν ντρέπεστε.

Ντραπήτε ντε, ντραπήτε. Καλά σας τα λέν, ξεκουτιάριδες.

Χορός χρυσογαϊδουρικός.

Προς τους έντιμους

άνταποκρίτας, Σύρας, Σμύρνης, Κερκύρας, Μεσολογίου, Κορίνθου και Αιγίου, τα λεπτά σας τα έλαβα και σας έμιοι υπερευγνώμων. Σεις είσατε χρυσοί άνθρωποι και άμπότε το χρυσάφι να τρέχη από τα καλεμφορμια σας.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Στο Κολονία,

έκει που είναι το γραμματοκιβώτιον είναι και το μπακάλιο του Κώστατου Βούρβουλη εκεί μονάχα πουλιέται το καλλίτερο συμγδάλι. 53 λεπνά την όκα και με πρόβα. Βούτυρο Χαλκίδας, μέλι του Υμητού, Αλάδι Λακωνίας και χωριστά μια ρετσίνα που φεύγει από το ποτήρι, όποιος πίνει θα τ' εδη γιατί οι γείτονες τα ξέρουν και κερνούν κιόλας όταν τ' αγοράζουν, και κερνά κι' αυτός και αν δεν τόν κεράσουν, ώστε όσοι θέλετε να καλοψουνίσετε με όλη την σημασία της λέξης, πηγαίνετε στού Βούρβουλη, γιατί θα σωθούν γρήγορα και θα γυρέσετε έπειτα και δεν θα βρίσκετε πουθενά.